

ואת התרומה השנייה תרם לשם שקלים הבאים מכרכים המוקפים [הסמוכים] לה [לארץ ישראל].

ואת התרומה השלישית תרם לשם כבל, ולשם מדי, ולשם מדינות הרחוקות.

ט-ב

ומכל מקום, בכל פעם היו תורמין על שם כל ישראל, על הגבוי כבר ועל העתיד ליגבות. ולא הזכיר התנא חילוקי מקומות הללו אלא להודיע שתקנו ג' פרקים אלו לתרומה כדי שיתנו מקומות הרחוקים אל לבם, וישלחו.

גמרא:

שנינו במשנה: של בית רבן גמליאל היה נכנס.

לפי שרצה שיביאו התרומה משקלו עצמו ושלא ישאר משיירי הלשכה,

ומקשה הגמרא: מדוע הוצרך לכך?

הלוא אילו היו לו שני כריים [כרי של תבואה בלשון רבים] ותרם תרומה מאחד מהן על חבירו שמא לא פטר על ידי כן גם את חבירו אף על פי שמהכרי השני לא לקח תרומה בנפרד? הרי ודאי פטר שהתרומה עולה ופוטרת כל מה שהיא מופרשת ממנו, ואם כן בתרומת הלשכה כמו כן התרומה עולה אף בשביל השיריים וחשיב כאילו גם מידי השיריים הוקרבו הקרבנות שממנו הוא הופרש תרומה?

וכן דרך חכמים, שמשלשין את הדברים, וכפי שמצינו בקצירת העומר, שאומר "קצור?" והן עונים לו "קצור" ג' פעמים.

[והוכיח מכאן היעב"ץ בספרו לחם שמים, שלכל דבר מצוה צריך אדם לזמן עצמו].

ג. תרם את התרומה הראשונה [בפרוס הפסח] וחיפה [כיסה] את כל השקלים הנשארים בלשכה בקטבליאות, עור שלוק, כדי שיתנו עליו את השקלים שיבואו מהמדינות שסביב ארץ ישראל, שלא יכלו להביא קודם הפסח, ומביאים מפסח ועד עצרת, ונותנים אותם על גבי הקטבלא כדי שיתרום מהן בפרוס העצרת.

ותרם את התרומה השנייה בפרוס העצרת, וחזר וחיפה את השקלים הנותרים בקטבליאות, ונותנים עליהם כל השקלים המבוואים מבבל וממדי ומן המדינות הרחוקות, ומהם תורמין מהן בפרוס חג הסוכות.

אבל אחר התרומה השלישית, בפרוס החג, לא היה מחפה עוד, לפי שאין אחריה תרומה נוספת.

ולמה היה מחפה אחר התרומה הראשונה והשנייה?

שאם לא היה מחפה, יש לחוש שמא ישבח, ויחזור ויתרום מן הדבר התרום. וכשמחפה נעשו המחופים "שיריים", ותורם ממה שעל הקטבלא.

ד. תרם את התרומה הראשונה לשם שקלים שבאים מארץ ישראל.

התורם למרחוק, לבטל כוונת השוקל. "והודיעך כאן ב' דברים: א. שיש לאדם לדחוק עצמו